

Anglada

A molts els “seixanta”, com per altres “abans de la guerra, va ser un absolut del qual se senten orfes i encara li busquen substituïts. Però hi ha, també qui, com Anglada i Duran, n’eren tant que no havien de creure o militar en aquell provincianisme del present que un bon dia ens va agafar a tots plegats. Són els vertaders indígenes dels seixanta que, en lloc d’acumular nostàlgies s’han pres —i guanyat— la llibertat de ser indígenes arreu del món. És per això que Anglada i Duran no són pas cosmopolites. Deu ens en guard són només pintors.

D’encà, que vaig fer una petita referència del pintor Robert Anglada, fins ara han passat vint-cinc anys; l’Anglada s’ha tornat més vell i més savi i ens recorda que si bé el temps s’emportà les nostàlgies, sense substituïts, dels anys “seixanta” amb les quals mai no va combregar, esgrimeix, encara, aquella llibertat indígena arreu del món que ens situa on som, —una llumeta permanent, més lluminosa, que titil·la en el firmament poblat d’indígenes entre forans. Des d’aleshores en Robert Anglada ha vist molts paisatges, ha rodat molt món, —la seva passió viatgera l’ha dut Alemanya, França, Anglaterra...— i ara que, ha tornat a casa, al seus primers paisatges, després de travessar i cercar la seva sort pel cim d’una llarga carena de paisatges, tanca un cicle vital, moral i artístic. Així, retroba els seus primers paisatges, els de la terra des seus avis, el de Barcelona, de Tortellà, de Sant Joan d’Horta...

Semblaria que el periple vital i artístic, el retorn a casa de l’Anglada hauria de tancar el cercle amb un colofó final, una mena de jubilació. Però no ha estat així...!, ens ha tornat a pintar els seus paisatges amb una redoblada energia, amb un nou impuls fressat pel trepig del pas del temps en què hi ha deixat un pòsit que, com els bons vins vells, els ha envellit i embellit. Ara, la nostra mirada reposa en uns tons i uns colors més esvaïts i, per tant, més dúctils, més fugitius, —ens retornen al principi, a la seva primera fugida. La temàtica de la seva pintura s’ha ampliat d’una manera més variada, perquè al costat del seu material recurrent i metafòric que ens transporta a un món oníric descarnat —una soca que ens fa pensar en un penis dalinià descarnat al mig d’un camí vorejat d’arbres que alcen esverades les branques — ens pinta un paisatge estàtic cubista de cels blaus lívids i un aires invisibles que bufen núvols escabellats. Els cels, les cases, els verds esfumats dels camps del país ens suggereixen aquella llibertat indígena que escampa arreu del món.